

[Knuud Jespersen.]

dringsforslag om, at der ingen tidsbegrænsning laves for, hvor lang tid denne momsfritagelse eller -sænkning skal gælde.

Hvad angår udvidelsen, så har vi sammen med socialistisk folkeparti peget på en række områder, der efter forligspartiernes skøn — selv om det måske er lidt for højt, dette skøn — skulle andrage omkring 600 mill. kr. Her hjælper vi i væsentligt omfang en befolkningsgruppe, som har brug for at udvide sin købekraft.

Hvis vi skulle have lavet undtagelser, så kunne vi have fundet en række undtagelser, hvor man ikke skulle have fritaget for moms. Det gælder diamanter, juveler, guld, kostbare pelse m. v. Vi har ikke stillet noget ændringsforslag om det. Derimod er vi ikke tilhængere af, at man prøver at fjerne virkningerne af momssænkningen for tobak ved at lave en midlertidig forhøjelse af tobaksafgiften. Jeg ved godt, hvad man kan anføre af sundhedsmæssige forklaringer, at folk helst skulle lade være at ryge, men da man ikke kan opdrage folk til at holde op med bestemte ting ved at hæve priserne, så har det altså ikke nogen præventiv virkning, det betyder bare en fordyrelse, og det kan jo ikke ligefrem gavne beskæftigelsen i tobaksindustrien.

Vi er aldeles ikke tilhængere af, at de i forvejen forhøjede benzinpriser fastholdes, endda med en gevinst, så vidt jeg husker, på ca. 100 mill. kr. Også her har vi klart taget forbehold.

Videre er der bestemmelsen om parfume, toiletartikler m. v. Der er tilgået os oplysninger, der viser, at måske er de mest elementære toiletartikler dem, der er omfattet i højeste omfang af denne midlertidige fastholdelse af prisen. Vi har såmænd ikke noget imod, at Chanel No. 5, og hvad det hedder, ikke skulle have andel i momssænkningen. Til gengæld er vi tilhængere af, at man også her sikrede, at elementære livsforbrødenheder — ganske vist differentieret — i alt fald kunne omfattes af denne beskedne sænkning i priserne. Da det nok vil være vanskeligt at lave nogle ændringsforslag, der omfatter den side af sagen, kommer vi vel i den situation, at vi ikke direkte kan medvirke, men må undlade at stemme.

Hvad betyder nu disse beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, der ligger i

skatte- og afgiftslovene her? Ja, de betyder noget, og det skal naturligvis ikke ses isoleret, vi har jo også alle de andre ting i tankerne, om investeringer i den offentlige sektor, om stimulering af arbejdsfremmende foranstaltninger. Jeg tror ikke et hak på, at det nærmer sig 20.000. Vi tror snarere, at tallet efterhånden ligger omkring 10.000-12.000, for den sikkerhed, der skulle fremgå af det, man kalder langtidsplanen, altså prisen for at få en momssænkning, denne sikkerhed er jo efterhånden blevet til usikkerhed, hvis man tager regeringens eget økonomiske skøn, som jeg skal sige en hel del mere om i morgen. Vi ved nemlig, at det, der ligger i det længere sigte, virker meget modsat, og det vil i høj grad kunne påvirke også beskæftigelsesgraden.

Hvis vi tager de direkte farlige, skadelige og forkerte ting, der ligger i forliget, ja, så kan man jo godt give hr. Poul Hartling og hr. Anders Andersen skylden derfor — eller æren, om man vil — men det interessante i denne sag er jo, at socialdemokratiet har slugt kamelen fuldstændigt. Man opfylder nu venstres meget brændende ønske eller krav om, at man skal kunne afskrive indtil 120 pct., ganske vist kun i fem uger, men 120 pct. i fem uger er ikke nogen dårlige afskrivningsbetingelser. Jeg gør mig ikke illusioner om, at nogen af ministrene vil ulejlig sig med at svare her under anden behandling — det ville de jo ikke under første behandling — men kunne man da ikke forklare både de almindelige dødelige og det økonomiske råd, hvorfor det er nødvendigt, rent bortset fra hensynet til hr. Anders Andersen og hr. Poul Hartling, at udvide investeringerne. Jeg har dokumenteret under første behandling uimodsagt, at produktionsapparatet kun er udnyttet til 75 pct. Det vil sige, der er 25 pct., vi har til gode. Alligevel vil man lade virksomhederne afskrive op til 120 pct. Ja men det betyder jo en kolossal skattemæssig begunstigelse af folk, der i forvejen er begunstiget.

Hvis nu man kunne sige, at det havde en produktionsfremmende virkning — hvad man aldeles ikke kan, men om man kunne — så er man da vist tvunget til at sige det modsatte om den såkaldte investeringsfondshenlæggelse, hvor man lader nogle penge sove, hvor man præmierer, at man ikke bruger penge. Samtidig taler man om